

Životní pouť jablonecké pasířky

Již jako malé děvče vnímala paní Purkertová (narozená 1931 v Šumperku) předválečné neshody s Němci, když na sebe české a německé děti vzájemně pokřikovaly „Češi bleši – Němci kobylenci.“ Jedněmi z významných životních momentů byly pro ni události po Mnichovu 1938:

„No, to už tatínek byl po smrti a nebylo to nic moc, protože jsme byli roztrkaný po všech příbuzných, protože jsme museli mít doklad, že můžeme přejít hranice, když to bylo zabraný. A když jsme přecházeli ty hranice, tak tam byly takovýhle spirálový dráty a to nám museli uvolnit, nejdřív doklady a pak jsme mohli teprve jít.“

Paní Purkertová byla jedním ze sedmi dětí, maminka byla v domácnosti, její nejstarší sestra se stala stejně jako otec učitelkou. Doma se mluvilo česky a paní Purkertová si dál vzpomíná:

„..., že nás zabrali ..., že jsme se stěhovali, protože bychom museli chodit do německých škol, a to prostě nepřicházelo v úvahu.“

Celá rodina odešla do Hradce Králové, kde prožila válečná léta. Zde slýchávala z ampliónu jména popravených lidí a získala nepříjemnou zkušenost se zfanatizovanými příslušníky Hitlerjugend.

„Bydleli jsme na náměstí, Malým, a takhle byly schůdky a šli jsme do Pospíšilovi třídy, a tam jsme měli školu. A museli jsme, tam byla vila na tom plácku, co jsem musela jít kolem, pak jsem šla po schůdkách takhle dolů, tak tam byli Hitlerjugend, a ty každý ráno v bílejch podkolenkách a v kraťasech s padacím mostem pochodovali kolem náměstí. Ono mrzlo a oni prostě byli jen v krátkejch košilkách, a taky šli jednou s praporem a nějaký pán nesmekl klobouk a on vylít a takhle ten klobouk srazil. Ale ještě že ho nesebrali.“

Po skončení války nastala pro paní Purkertovou další životní etapa, stěhování do Jablonce nad Nisou, kam odešla se svojí sestrou. Zde vystudovala střední školu sklářskou a stala se pasířkou, později úřednicí v elektrárně.

Rodinu paní Purkertové negativně zasáhli události roku 1948.

„Manžel byl JUDr. a pak dělal úředníka, protože nebyl ve straně“

Aby uživil rodinu, musel si přivydělávat pomocnými pracemi, jako např. natíráním plotů. Ani paní Purkertová, ani její manžel nevstoupili do KSČ, a proto měla jejich mladší dcera Květa problémy dostat se na střední školu.

„...dvakrát udělala zkoušky na ekonomku, nevzali ji, to ještě ta starší, Iva, že jo, ta to ještě stihla, ..., tu ekonomku zahraniční, ale Květuš ... učitelka z normální školy, z měšťanky, ta bydlela tady v baráku a věděla, že nejsme ve straně, ona byla silná komunistka, víš...“

To způsobilo druhorozené dceři paní Ivy osobní komplikace. Do strany by paní Purkertová přesto nevstoupila. Cestovat do zahraničí by ani nepotřebovala, svůj život hodnotí různě podle doby, ale situaci po r. 1989 vnímá naše pamětnice jako změnu k lepšímu a jejím poselstvím a radou do života je:

„Nepodvádět ... spořádaně život, i v manželství.“

Pasířka paní Purkertová je pro nás příklad toho, že i v těžkých časech a podmínkách se dá žít pro něco, co má smysl vždy – pro rodinu.